" ပိယဆေး "

တာတေ

ကျုပ်နာမည်က တာတေပါ.. ကျုပ်နေတာက အညာဒေသပေါ့ဗျာ.. ကျုပ်တို့ရွာကို ထနောင်းကုန်းလို့ ခေါ်တယ်.. အိမ်ခြေတော့တစ်ရာလောက် ရှိသပေါ့.. သူကြီးက ဦးဘိုးထင်ဗျ.. လွတ်စိတ်တိုတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးပါဗျာ.. ကျုပ်တောင် ရွာထဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့ ခြောက်ပေါက်ထဲ ဝင်လိုက်ရသေးဗျာ.. ခြောက်ပေါက် ဆိုတာ ထိတ်တုံးကို ပြောတာလေ..

ကျုပ်မိဘတွေကတော့ လူချမ်းသာတွေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ.. အသင့်အတင့်ပါပဲ.. စားနိုင် သောက်နိုင်ထဲကပေါ့.. ကျုပ်ကတော့ လပ်ယား လပ်ယားပါပဲ.. ယာထဲလည်း သိပ်ကူတာမဟုတ်ဘူး.. တစ်ခါတစ်လေ အဖေ့ကိုလိုက်ကူတာလောက်ရှိတာပါ..

ကျုပ်ကလူမှုရေးသမားဗျ.. ရွာရေး၊ ရပ်ရေး ဆိုရင်တော့ ကျုပ်မပါလို့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူးလေ.. "တာတေရေ အလှူကိစ္စ တိုင်ပင်ချင်လို့ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ပါအုန်းကွ..." လို့ကို တကူးတကလာပြီး ဖိတ်မန္တက ပြုရတဲ့ကောင်လေ... ကျုပ်ကလည်း ရပ်ရေးရွာရေး

လုပ်နေကြဆိုတော့ အယာက သိပြီးသားဗျ.. ကျုပ် လုပ်ရင် ဘာမဆို သပ်သပ်ခပ်ခပ် ကို ပြီးသွားတာ..

အဖေနဲ့ အမေကလည်း ကျုပ်ကရွာထဲမှာ အရေးပါတဲ့လူဖြစ်နေတာကို သဘောကျကြတယ် လေ... ဒါပေမယ့် ခက်တာက တစ်ခုရှိတယ်ဗျ.. အဲဒါက ကျုပ်ဝါသနာလေ.. ဘာလဲဆိုတော့အားကြီး စပ်စုချင်တာဗျ.. ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမဆို လွှတ်သိချင်တာလေ.. ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စဆိုရင် ပိုတောင် ဆိုးသေးဗျာ.. ဘယ်ရွာမှာ ဆွဲကြိုးချသေလို့တဲ့ ဆိုရင် တာတေရှေ့ဆုံးက ရောက်ပြီးသားဗျ.. ဘယ်သူ ပိုးထိလို့ဆိုရင် တာတေ ရှေ့ကပဲ... တာတေ့ လက်ပေါ်မှာတင် ဆုံးသွားတဲ့လူတွေ မနည်းတော့ ဘူးလေ..

ဒီတော့လည်း ထနောင်းကုန်းက တာတေ ဆိုရင် အနီးအနားက ဘန့်ဘွေးကုန်း၊ ဝက်စု၊ ငွေတွင်းကုန်း၊ သာယာကုန်း စတဲ့ရွာတွေက မသိတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ.. အဲဒီရွာတွေထဲမှာ ဘန့်ဘွေးကုန်း က ကိုပေသီးကိုတော့ တာတေ တော်တော်ခင်တာဗျ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကိုပေသီးကတော့ တာတေ လိုပဲ.. နေရာတကာ စပ်စပ် စပ်စပ်နဲ့ ပါတဲ့လူ.. ဒါပေမယ့် သူက ပယောဂကို လွှတ်ဝါသနာပါတဲ့လူ.. ဟိုရွာ ဒီရွာတွေသွား ဆရာတွေနောက်လျှောက်လိုက်.. ပြီးတော့ ပညာယူဆိုပဲ..

ကိုပေသီး ပယောဂကုတဲ့နောက်ကို တာတေ တစ်ခါနှစ်ခါတော့ လိုက်သွားဖူးတယ်.. ကိုပေသီးက ဆိုးတော့မဆိုးဘူးဗျ... လူပုံကတော့ အရပ်ပုပြတ်ပြတ်၊ ဂင်တိုတို၊ အသား ခပ်မည်းမည်း၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းကကြီးကြီး.. ဒီကြားထဲမှာ ခန့်ညားအောင် ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးကလည်း ထားလိုက်သေးသဗျ.. သူ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကလည်း အပြားကြီးဆိုတော့ ခန့်ညား တာ မခန့်ညားတာတော့မသိဘူး.. သူ့မျက်နှာကြီးက တော့ ကြောက်စရာတော်တော်ကောင်းတာဗျို့..

ပယောဂ ချွတ်ပြီဆိုရင်..

" အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံ ငါ့ကွန်၊ မြောက်ရူဝံအတွင်း ပုန်းခြင်း၊ ခိုခြင်း၊ ကပ်နေ ခြင်း

မရှိစေရ.. ဆရာ့ ဆရာကြီးတွေရဲ့ တပည့်ကျော် ငါ့ဆရာပေသီးရဲ့ အမိန့်.. အခုချက်ချင်း ချင်းဆိုချင်း၊ နင်းဆိုနင်း၊ ဝင်ဆိုဝင်၊ ကပ်ဆိုကပ်၊ ပူးဆိုပူး... မြန်း.."

" အောင်မယ်လေး တော့.. "

" အောင်မယ်လေး ဗျ.. "

ကိုပေသီးက အမိန့်ပြန်တမ်းအဆုံးမှာ လက်ထဲ က ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက် တော့ ပယောဂတော့မသိဘူး.. ဘေးက ဝိုင်းကြည့် နေတဲ့လူတွေ လန့်ပြီး ထအော်ကြတော့တာပဲဗျို့.. ကျုပ်တောင် တုန်သွားသေးတယ်.. ကိုပေသီးကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲဗျ.. နှုတ်ခမ်းမွှေး ပြားပြားကြီးကို လက်နဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး ပယောဂကုတဲ့ မိန်းမကို သူ့မျက်လုံး ပြူးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာ မျက်တောင် တစ်ချက် မခတ်ဘူးဗျို့.. သူ့ရှေ့မှာ ကြုံ့ကြုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားစင်ကို လက်အုပ်ချီ ထားတဲ့ မိန်းမက လက်တွေ ကွေးကောက်လာတော့ တာပဲ..

" လာခဲ့.. လာခဲ့.. ငါဆရာပေသီး ရှေ့မှောက် အရောက်လာခဲ့.. ချင်းဆို ချင်း၊ နင်းဆို နင်း၊ ကပ်ဆို ကပ်၊ ဝင်ဆို ဝင်၊ အခုဝင်လိုက်စမ်း.. ဗြုန်း... "

" အောင်မယ်လေး.. "

ကိုပေသီးက ကြမ်းပြင်ကို ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ဗြုန်းကနဲ ရိုက်၊ လူတွေကလန့်အော်.. ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကြည့်တယ်ဗျ.. သူတို့အားလုံး မျက်လုံးတွေ ကတော့ ပယောဂပူးနေတဲ့ မိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေ လိုက်ကြတာ အသက်တောင် ရှူမိကြပုံမပေါ်ဘူးဗျို့..

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမက တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာပြီး အတုန်ရပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲ တင်ပျဉ်ထချိတ် တော့တာပဲဗျ.. ပြီးတော့ ဆရာကိုပေသီးကိုလည်း စူးစူးကြီး ကြည့်နေတော့တာ.. ကိုပေသီးကလည်း ဘာရမလဲ.. ပယောဂကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ပြန်ကြည့်တယ်ဗျို့..

" ပြော်... ယောကျ်ားကိုး.. ငါက မိန်းမ ကပ်နေတယ် ထင်တာ.. ကဲ.. ပြောစမ်း.. ဟော့ကောင်.. မင်းဘယ်သူတုံး.. "

ကိုပေသီးက လက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံးကို မြှောက်ပြီး ရိုက်မလိုလုပ်မေးတာဗျ.. ဒါပေမယ့် ဝင်ပူးနေတဲ့ သရဲက နည်းနည်းတောင် မတွန့်ဘူးဗျို့..

" မင်း ငါ့ကို ရိုက်ရဲရင် ရိုက်လိုက်လေကွာ.. ဒီမိန်းမ အသက်ကို အခုချက်ချင်း နှုတ်ပစ်လိုက်မယ်.. ငါ့ကို ဘာများ အောက်မေ့နေကြတုံး..."

" အေး.. မင်းကို ငါမရိုက်ဘူး.. မင်း ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပြော.."

" ငါက နောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ကောင် ဟေ့..
"

"ဟင် အနောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ကောင် က မပုကြည်ကို ဘာကြောင့် ဝင်ကပ်နေတာတုံး.."

" ဟောဒီကောင်မက အားကြီး နှုတ်ကြမ်းတာ.. ငါနေတဲ့ မကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ လာပြီး စတည်းချတယ်.. ချက်ပြုတ်စားတယ်.. တောထဲဝါးလာခုတ် တိုင်းငါ့အပင်အောက်မှာ စတည်းချတာ.. ပါးစပ်က လွှတ်ကြမ်းတဲ့မိန်းမကွ.. ငါတို့လို သက်ကြီးဝါကြီး တွေကို အစားအသောက်ကလေး တစ်ဆုပ်ဆစ်လုတ် ကျွေးရမှန်းလည်းမသိ.. လင်ကို ဆဲလိုဆဲ.. ယုတ်ယုတ် မာမာ တွေကလည်း ပြောလိုက်တာ လွန်ပါရော.. သင်းကို ကျောင်းမှန်းကန်းမှန်းသိအောင် ငါ လုပ်လိုက် တာ"

" မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ.. "

" ငါ့နာမည်တော့ ငါမသိဘူး.. တခြားသရဲတွေ ခေါ်ကြတာကတော့ မွှေးနီကြီးတဲ့.. "

" အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ.. "

" ငါ အနောက်ဘက်တောကို ရောက်တော့ နင်တို့ရွာ ဒီနေရာမှာ ရှိတောင်မရှိသေးဘူး.. ငါ့အသက် က လေးရာကျော်ပြီ.."

" ဟာ.. "

အားလုံး တအံ့တသြဖြစ်သွားကြသည်..

" ငါလုပ်ရင် နင်တို့ တစ်ရွာလုံး တန်းစီသေသွားမယ်..ဘာမှတ်သလဲ.. "

" ကဲ..ကဲ.. အနောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ ကျုပ်ထက် အသက်အပုံကြီးကြီးတဲ့ ဘမွေးနီကြီးဗျာ.. ကျုပ်ဆရာပေသီးက မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်.. မပုကြည် ကို ကျုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဆုံးမပေးပါ့မယ်.. နောက် ကို နှုတ်အာ မကြမ်းတမ်းဖို့ ပြီးတော့ ဘမွေးနီနေတဲ့ မကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ စတည်းချ ချက်ပြုတ်စားတဲ့ အခါတိုင်း ဘမွေးနီကိုလည်း ဖိတ်မန္တကပြုပြီး ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ပြောပေးပါ့မယ်.. အခု ဘမွေးနီ ဘာများ အလို ရှိပါသလဲ.."

ကိုပေသီးက လေပြေကလေးနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်ဗျ.. မွေးနီကြီးကို နည်းနည်း လန့်သွားသလား တော့ မပြောတတ်ဘူးဗျို့.. အမြဲတမ်း တဝင့်ဝင့်လုပ် နေတဲ့

သူ့ဆေးကြိမ်လုံးကိုတောင် ကြမ်းပြင်မှာ ချထား လိုက်သဗျ. . . "

"ငါ့ကို အမဲသားကျွေးကြ. ."

" ဟာ. . ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ. . ကျွေးပါ့မယ်. . ဘယ်လောက် များစားချင်ပါသလဲ. ."

" သုံး ပိဿာကျွေး. . "

" သုံးပိဿာ ဟုတ်လား. . ကျွေးမယ်ဗျာ. . ကျွေး မယ်. . မနက်ဖြန်ညနေ နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ ဘမွေးနီ နေတဲ့ မကျည်းပင်ကြီးအောက်ကို လာပို့ပေးမယ်. . ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပို့မယ်. . အခုတော့ ပုကြည်မကို လုပ်ထားတာတွေ တစ်ခုမကျန် ပြန်ပြီး နှုတ်သွားပေး ပါဗျာ. . မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်. . ပုကြည်မ မိမွေးတိုင်း ဘမွေးတိုင်း ဘာမှ ကပ်ငြိမကျန်ရစ်ခဲ့အောင် နှုတ်ယူ သွားပါ. . ဘမွေးနီ. ."

"အေး.. ကောင်းပြီ..ငါလုပ်ထားတာတွေ ငါအခု ပြန်သိမ်းလိုက်မယ်.. နင်တို့ ကတိမတည်လို့ကတော့ တစ်ရွာလုံးကို ငါအသေသတ်ပစ်မယ်.."

" ဟာ..မလုပ်ပါနဲ့.. ကျွေးပါ့မယ်.."

ဘေးက ကြည့်နေတဲ့သူတွေ လန့်ပြီး တစ် ယောက် တစ်ပေါက် အော်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ..

" ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ.. ကျုပ်ဟာ သီလ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာပေသီးပါ.. ကျုပ် အာမခံ ပါတယ်.."

လို့ ကိုပေသီးက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြောလိုက် တော့ မပုကြည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန် လာတော့တာပဲဗျာ.. လက်ကြီးတွေကားပြီး လေထဲကို မြောက်တက်လာတယ်.. ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ဖဝါးနဲ့ သပ်ချတယ်ဗျ..လေး ငါးခါ သပ်ချလိုက်ပြီး တော့မှ..

" ဝါး.. "

ပါးစပ်ဖြဲပြီးသမ်းလိုက်တယ်.. မပုကြည်လည်း ထိုင်နေရာကနေ ပျော့ခွေကျသွားတော့တယ်..

" ဟဲ့.. ပုကြည်.. ပုကြည်.. "

ကိုပေသီးရဲ့ ကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ခေါ်တဲ့ အသံကြောင့် မပုကြည် ဆတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းမော့ လာတယ်.. ကိုပေသီးက သူ့ရှေ့မှာချထားတဲ့ ရေစင် ခွက်ထဲက ရေနဲ့ မပုကြည်ကို နှစ်ခါသုံးခါ တောက်လိုက် တယ်.. ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲမျက်စဉ်းလို ခတ်ပေးလိုက် သေးတယ်ဗျ..

" ကဲ.. အားလုံး ရှင်းသွားပြီ.. ပုကြည်ရေ.. နင့်ပါးစပ်ကို နင်ဒီကနေ့ကစပြီး ထိန်းပေတော့.. နင် ကံကောင်းလို့ မသေတာ.. ငါလို ဆရာနဲ့တွေ့ပေလို့ပေါ့.. တော်ရုံတန်ရုံဆရာနဲ့ တွေ့လို့ကတော့ နင်အသက် ပါသွားလောက်ပြီဟေ့.. နဲတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး.. ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြားလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲလေ.. "

" ဟုတ်ပတော် ပုကြည်ရယ်.. နင့်ကိုလေ ဆရာ ကိုပေသီး ကယ်လိုက်ပေလို့ပဲ.. နင်မလွယ်ဘူး..

နင့်ပါးစပ်ကလည်း တယ်ကြမ်းသကိုး.. ကဲ.. ကဲ.. မနက်ဖြန်ကို မြို့ကိုစောစောထသွား.. အမဲသား သုံးပိဿာဝယ်ခဲ့.."

အရီး ဒေါ်လုံးကြည်က ပြောလိုက်တော့ မပုကြည်ရဲ့ ယောက်ျား ကိုသာဒွန်းက

" စိတ်ချ အရီး.. ကျုပ် မနက်ကို ဝေလီဝေလင်း ထသွားပြီး ဝယ်လာခဲ့မယ်.. မနက်ဖြန်ညနေ သွားရင် တော့ ဆရာကိုပေသီး လိုက်ခဲ့ပါဗျာ.. ကျုပ်တို့ချည်း မသွားရဲဘူးဗျ.. "

" အေးပါ.. ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်..သာဒွန်းရာ.. ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် ငှက်ပျောဖက်ကြီးကြီး သုံးလေးရွက် ခုတ်ထားကြဟေ့.. "

" စိတ်ချ..စိတ်ချ.. ကိုပေသီး.. ကျုပ်တို့ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်.. "

ပယောဂ ထုတ်တဲ့ပွဲကတော့ အောင်အောင် မြင်မြင်ကိုပြီးသွားတာဗျို့.. နေ့တိုင်း ဗိုက်အောင့်လို့

အော်နေရတဲ့ မပုကြည်လည်း ယူပစ်သလိုကို ပျောက်သွားတာဗျို့.. ရွာသားတွေအားလုံး အံ့ဩကြတာ ပေါ့ဗျာ.. ကိုပေသီးရဲ့ သတင်းလည်း ကျော်ထွက်လာတော့တာပေါ့လေ.. ဟိုရွာက လာခေါ်၊ ဒီရွာက လာခေါ်နဲ့ လက်တောင် မလည်ဘူးဆိုပဲ.. ကျုပ်လည်း နောက်ပိုင်းတော့ ကိုပေသီးနဲ့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ.. တစ်နေ့တော့ ကျုပ်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ တုံးလုံးလဲနေခဲ့တယ်ဗျ..

" ကိုကြီးတာတေ.. ကိုကြီးတာတေ.. "

" ဟေလကွာ.. ဘယ်သူတုံးဟ.. လာခဲ့..လာခဲ့.. ငါ ဒီမှာရှိတယ်... "

ကျုပ်က မန်ကျည်းပင်အောက်က အသံပြု လိုက်တော့ ဝိုင်းထဲကို ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်

" ဟ မျက်ပြူး ပါလား.. လာလေကွာ.. "

မျက်ပြူးက ကျုပ်လှဲနေတဲ့ ကွပ်ပျစ်အစပ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်..

" ကိုကြီးတာတီး .. ရွာပြင်ဘက်က ဇရပ် ပေါ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဗျ.. အဲဒီ လူကြီးက ပြောခိုင်းလိုက်လို့ ကျုပ်လာပြောတာ.."

" ဟေ.. ဘယ်သူတုံးကွ.. "

" ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ.. ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းကတော့ မဟုတ်ဘူး.. "

" လူပုံလည်း ပြောဦးလေ.. မျက်ပြူးရဲ့.."

" အသားမည်းမည်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနဲ့ဗျ.. လူပုံစံကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုကြီးတာတီးရ.."

" ဩော်.. အရပ်ပုပုလား.. "

" ဟုတ်တယ်.. အရပ်ပုပုလူကြီးဗျ.. "

" ဪ.. ငါသိပြီ မျက်ပြူး..အဲဒါ ကိုပေသီးပဲ.. အေး..အေး.. ငါသွားလိုက်မယ်.. ဒီလူ ဘာများ ကိစ္စ ရှိလို့ပါလိမ့်..."

မျက်ပြူး ပြန်သွားတော့ ကျုပ်လည်း ပုဆိုး တစ်ထည် ပခုံးပေါ်ထင်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်.. ရွာပြင်က ဇရပ်ပေါ်ရောက်တော့ မျက်စေ့ကြီး စုံမှိတ်ပြီး တရားထိုင်သလို ဘာလို လုပ်နေတဲ့ ကိုပေသီးကို တွေ့လိုက်တယ်.. ကျုပ်ခြေသံကြားတော့ မျက်စေ့ ပြူးပြူးကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး..

" ဟာ တာတေ.. လာကွာ.. ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာကွ.. "

" ကိုပေသီးကလည်းဗျာ.. ရွာထဲဝင်ခဲ့ရင် ပြီးရော.. အိမ်လည်း သိလျက်သားနဲ့.. ကဲလာ.. အိမ်ကိုသွားမယ်.. "

ကိုပေသီးက ကဗျာကယာ လက်ကာပြ တယ်ဗျ...

" မဟုတ်ဘူး ..တာတေရဲ့.. ငါတို့က ဆရာ သမားတွေကွ.. ရွာတစ်ရွာကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင် တိုင်းထွက်လို့ မကောင်းဘူးလေကွာ.. ရွာတိုင်းမှာ ရွာသူဆိုတာ ရှိတယ်.. ရွာစောင့်တွေရှိတယ်.. သူတို့ကို အကြောင်းပြုပြီးမှ ဝင်လို့ထွက်လို့ရတာကွ.. ဒါကြောင့် အလုပ်ရှုတ်လို့ မဝင်တော့တာ.. ဒီမှာပဲ ပြောစရာ ကိစ္စကိုပြောကြတာပေါ့ကွာ.. "

" ဩော်.. ဒါကြောင့်လား.. ကဲ..ဒါဆိုလည်း ဒီမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ.. "

ကိုပေသီးက သူ့ လွယ်အိတ်ကြီးထဲက သနပ် ဖက် ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး...

" ကဲ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်ပါဦးကွာ.. အမောပြေပေါ့.. "

လို့ပြောရင်း မီးခတ်ကလေးထုတ်ပေးသဗျာ... ကိုပေသီး ကိုင်နေကြ မီးခတ်ကလေးဗျ.. ဓနုဖြူက လုပ်တဲ့

ကြေးဝါမီးခွက်လေ.. ကျုပ်လည်း ဆေးလိပ် မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်တယ်.. ကိုပေသီးက စကားစတယ်..

" ငါလာတာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ကွ.. တာတေရဲ့.. ဒီနေ့မနက် အစောကြီးက တို့ရွာတောင်ဘက်က ငွေတွင်းကုန်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပိုးထိပြီး သေသွားတယ်ကွာ.."

" ကိုပေသီး မြွေကုနိုင်တာပဲ.. သွားမကု ဘူးလား.. "

" ငါ့ကိုလာပင့်လို့ လိုက်သွားတယ်လေ.. ဒါပေ မယ့် ငါရောက်တော့ မမှီတော့ဘူး တာတေရ.. ကောင်မလေး ဆုံးသွားပြီ.. "

" အို..ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ.."

" အေး..မြွေဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်နေ ပြီကွာ.. ငါရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံးငိုနေကြပြီ.. ငါလည်း အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူးလေကွာ.. လှည့်ပြန် လာခဲ့တယ်.. အဲဒီမှာတင် ငါအရမ်းအံ့ဩသွားတာကွ.. "

" ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ.. "

" ဒီလိုကွ.. တာတေရ.. ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား.. "

" ဟုတ်တယ်လေဗျာ..ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့.. "

" အေး..ကောင်မလေးဆုံးတာ မနက် ငါးနာရီ ထိုးလောက်ကွ.. အဲဒါ တနင်္ဂနွေအခါပဲကွ.. ပြီးတော့ ဒီနေ့က ပြာသိုလဆန်း တစ်ရက်လေ.. ပိုးထိတဲ့ ကောင်မလေးက အသက် ၁၆ နှစ်တဲ့ အပျို စစ်စစ်ပဲ.. နာမည်က မအေးအေးဝင်းတဲ့.. တနင်္ဂနွေသမီးတဲ့ကွ.. "

" ဟင်.. အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျ.. ကိုပေသီး ရဲ့..."

" ဟာ အဲဒါမျိုးက အင်မတန် ကြုံတောင့် ကြုံခဲကွ.. တာတေရ.. ပီယဆေးကွ..ပီယဆေး.."

" ဗျာ.. ပီယဆေး ဟုတ်လား.. ကိုပေသီး.."

"ဟုတ်တယ်လေကွာ.. ပီယဆေး ဖော်လို့ ရတယ်ကွ.."

" ပီယဆေး ဆိုတာ တကယ်ကော ရှိလို့ လားဗျ.."

" ဟကောင် တာတေရ.. ရှိတာပေါ့ကွ.. သိပ်ရှိတာပေါ့.. ပီယဆေးဆိုတာ ယောကျာ်း၊ မိန်းမ ကိစ္စတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ.. ကိုယ်ပြောသမျှ အောင် တာကွ.. ကိုယ်လိုချင်တာ အကုန်ရတာကွ.. စီးပွားရေး လုပ်ရင် မင်း သူဌေးဖြစ်ပြီးပေါ့ကွ.. မင်း မလိုချင် ဘူးလား.."

" ဟာ.. ဒီလိုဆိုရင် လိုချင်တာပေါ့ဗျ.. ဒီဆေး သာရရင် မြို့တက်ပြီး ပဲပွဲရုံ၊ နှမ်းပွဲရုံ ထောင်ပစ် လိုက်မှာပေါ့ဗျ.."

" အေးပေါ့ကွ.. တာတေရ.."

" ကဲ ပြောဗျာ.. ကိုပေသီး.. ဘယ်လိုလုပ်ရ မှာလဲ.."

" ဟာ.. ဒါတွေ ငါတတ်ပါတယ်ကွ.. ငါပိုင်ပါတယ်.. အေး အခုလိုမျိုး လတစ်လရဲ့ လဆန်းတစ်ရက် မှာ တနင်္ဂနွေကျဖို့.. အဲ.. ဒီ တနင်္ဂနွေကျတဲ့လမှာ တနင်္ဂနွေ အခါမှာ တနင်္ဂနွေသမီး အပျိုစစ်စစ် တစ်ယောက် အစိမ်းသေ သေဖို့ဆိုတာတွေက ကြုံဖို့ မလွယ်ဘူးကွ.. အခုတော့ ကြုံပြီဟေ့.. စောစောကပဲ သူတို့ အသုဘချလိုက်ကြပြီ.. မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကို သေသေချာချာ မှတ်ပြီးမှ ငါ မင်းဆီကို လာခဲ့တာကွ.."

" ဟင်.. ချက်ချင်း သင်္ဂြိုလ်တာလား.."

" ဟာ ဒါမျိုးက ရက်မထားကြဘူးကွ.. အစိမ်းသေလေ.. ချက်ချင်းချရတယ်.. ရက်ထားရင် ရွာခိုက်တတ်တယ်ကွ.. "

" ပြော် ဒီလိုလား.."

" အေး.. ညမိုးချုပ်တာနဲ့ မင်း ပေါက်တူး တစ်လက်ဆွဲပြီး ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်ကို လာခဲ့ပေ တော့..

ငါလည်း ပေါက်တူးတစ်လက် ယူခဲ့မယ်. ပြီးတော့ လိုတာတွေ ငါ အားလုံးယူလာခဲ့မယ်.. မင်းသာ ရဲရဲလား တာတေ.."

"ဟာ.. ကိုပေသီးကလည်း တာတေပါဗျ.. ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စမျိုးဆိုရင် တာတေတို့က အခုလား ဆိုတာမျိုးဗျ.. စိတ်သာချ.. ညကျရင် ကျုပ် အရောက်လာမယ်.."

"အေး ကောင်းပြီ.. တို့က သန်းခေါင် မကျော်ခင် လုပ်ရမှာနော်.. ဟိုဘက်ရက်ကို ကူးသွားရင် မအောင်တော့ဘူး သိလား.."

" ပြော်.. ဒီလိုလား.. တနင်္ဂနွေမကျော်ခင် အပြီး စီရင်ရမှာပေါ့.."

"အေး ဟုတ်တယ်.. တာတေရ.. ကဲ.. ငါ ရွာပြန်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်လိုက်အုန်းမယ်.."

ကိုပေသီး ပြောပြောဆိုဆို လွယ်အိတ်ကြီး လွယ်ပြီး ထွက်သွားတယ်.. ကျုပ်လည်း ရွာကိုပြန်လာ ခဲ့တာပေါ့.. ကိုပေသီး ပြန်သွားတော့ပဲ ညနေ လေးနာရီ လောက်

ရှိနေပြီဗျ.. ကျုပ်လည်း မန်ကျည်းပင် အောက် က ကွပ်ပျစ်မှာ အသာပြန်ထိုင်ပြီး ကိုပေသီးပြောတာ တွေကို ပြန်တွေးနေမိတယ်.. ပီယဆေး ဆိုတာ တကယ်ရှိတာကိုး.. ဒီဆေးရရင် ပြောတိုင်းအောင်ဆိုပဲ.. ပြီးပြီပေါ့ဗျာ.. တာတေတစ်ယောက် သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ ဗျာ.. ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အခုကိုမြင်နေပြီဗျ.. ကျုပ်က အကျီအကောင်းစား ပုဆိုးအကောင်းတွေနဲ့၊ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပဲပွဲရုံကြီးရှေ့က မော်တော်ကား တစ်စီးဘေးမှာ ရပ်လို့ဗျ.. ပွဲရုံနာမည်ကလည်း ဘာတဲ့.. " တာတေ ပဲ၊ နှမ်း ရောင်းဝယ်ရေး" တဲ့ဗျ.. ကျုပ် အလုပ်သမားတွေ ကလည်း ပဲအိတ်၊ နှမ်းအိတ်တွေ ထမ်းလို့ပေါ့ဗျာ..

" ဟဲ.. တာတေ.. ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပြုံးပြုံး ကြီး.. ဘာတွေများ သဘောကျနေတာတုံး.. ဟဲ့.. လာလေ.. ထမင်းစားရအောင်.."

အမေ့ အော်သံကြားလိုက်တော့မှ ကျုပ်လည်း လန့်ပြီး အတွေးတွေ ရပ်သွားတာပေါ့ဗျာ.. နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး တစ်လိပ်ဖွာရင်း ပေါက်တူးကို

မန်ကျည်းပင် အရင်းမှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်.. သုံးထောင့်ထိုး ခေတ်မီးကိုလည်း မသိမသာ ကျုပ် ယူထားလိုက်တယ်.. မိုးစုံးစုံးချုပ်ပြီဆိုတော့မှ ခေတ်မီး လေး ခါးမှာထိုးပြီး ပေါက်တူးကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တယ်.. လကွယ်ညဗျ.. ကြယ်ရောင်ကလေး လောက်ပဲ ရှိတာ.. ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းတွေက ကျုပ် အဖို့တော့ ကြိုက်တဲ့အချိန် ထသွားနေကြ လမ်းတွေ ပါဗျာ.. ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်ကို ရောက်ဖို့ဆိုရင် ဘန့်ဘွေးကုန်းဘက်ကို အရင်သွားရမယ်.. ပြီးတော့ ဘန့်ဘွေးကုန်း တောင်ဘက်က ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး ရောက်ရင် အနောက်ဘက်ကို ချိုးချလိုက်ရုံပဲလေ.. စုစုပေါင်း နှစ်နာရီလောက်တော့ သွားရမယ် ထင်တယ်.. ကျုပ်လည်း ပေါက်တူးတစ်လက် ထမ်းပြီး သုတ်ချေ တင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ. တစ်ချက်တစ်ချက် တော့ ကျောထဲက စိမ့်သွားသားဗျ.. ပီယဆေး လိုချင်တဲ့ဇောက ကပ်နေတော့ သိပ်မကြောက်လှ ဘူးပေါ့လေ.. ဘန့်ဘွေးကုန်း တောင်ဘက်က ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး အောက်ရောက်တော့ သစ်ပင်ကြီး ပေါ်က ဇီးကွက်တစ်ကောင်လား မသိပါ

ဘူးဗျာ.. ထအော်လိုက်တာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားလိုက် တာ.. စိတ်ထဲက နည်းနည်း ကြောက်လာလိုက်.. ပီယဆေးအကြောင်း တွေးလိုက်နဲ့ အနောက်ဘက်ကို ချိုးလိုက်တယ်.. ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်ရှိတဲ့ဘက် ပေါ့ဗျာ.. ကိုပေသီးကြီးရောက်နေလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့.. ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်အဝရောက်တော့ သစ်ပင် အုပ်အုပ်ကြီးတွေနဲ့ တော်တော်ကို မှောင်ရိပ်ကြီး ကျနေ တာဗျ..

"ဂူး... ဂူးး...ဂူးးး... ဂူးး..."

ခွေးအူသံကြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာပြန်တော့ ကျုပ်ဖြင့် လန့်သွားလိုက်တာဗျာ.. မပြောပါနဲ့တော့.. မဟုတ်သေးပါဘူး.. ကိုပေသီးကကြိုပြီး ရောက်နေရ မှာပါ.. ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နောက်ကျနေပါလိမ့်..

" ဖျောက်.."

ဇရပ် နောက်ဘက်က သစ်ကိုင်းချောက် တက်နင်းသံ ကြားလိုက်ရလို့ ကျုပ်ချက်ချင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာပေါ့..

ပြော်.. ကိုပေသီးက ရောက်နေတာကိုး... ဇရပ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ကိုပေသီး ကို ကျုပ်က

" ကိုပေသီး မရောက်သေးဘူး မှတ်လို့ဗျ.."

" ငါရောက်နေတာ ကြာပါပြီကွ.. တနင်္ဂနွေ သမီးကို ထားတဲ့သင်္ချိုင်းကို သေချာအောင် သွားကြည့်တာပါ.. တို့ သိပ်တူးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး.. မြှုပ်တဲ့သူတွေကလည်း ခပ်ဖွဖွပဲ ဖို့ခဲ့တာကွ.."

ကိုပေသီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာနေတယ်..

" ဂူး... ဂူး... ဂူးးးး..."

ဒီအချိန်မှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခွေးအူသံကြီး ထွက်လာပြန်တယ်ဗျ..

" ဂူး.. ဂူးး.. ဂူးးးးး... "

ဒီတစ်ခါ ခွေးအူသံက ပျောက်မသွားဘဲ ကျုပ်တို့ဘက်ကို လာနေသလိုပဲ.. ကျုပ် ခွေးအူသံကို နားစွင့်နေတုန်းမှာပဲ..

"ကဲ.. တာတေ.. ငါတို့ အလုပ်စလိုက် ကြရအောင်.."

ကိုပေသီးက ပြောပြောဆိုဆို ထလိုက်တယ်.. ကျုပ်လည်း ပေါက်တူးဆွဲပြီး ထလိုက်တယ်..

"ငါ့ ပေါက်တူးက မြေပုံနားမှာ ထားခဲ့တယ်.."

ကျုပ်နဲ့ ကိုပေသီး မြေပုံနားရောက်တော့

"ဒီ မြေပုံပဲကွ.. ဒါ တနင်္ဂနွေသမီးရဲ့မြေပုံလေ.."

ကိုပေသီးက မြေပြင်ကို ထိုင်ချလိုက်တယ်.. သူယူလာတဲ့ မီးအိမ်ကလေးကို မှန်ပြောင်းမပြီး မီးထွန်းလိုက်တယ်.. မီးအိမ်ကလေးက သင်္ဘောတွေမှာသုံးတဲ့ လေကာပါတဲ့ မီးအိမ်ကလေးဗျ..

"ကဲ..မင်းဓာတ်မီးကို ချထားလိုက် တာတေ.. လိုမှပဲ ဓာတ်မီးကိုသုံးကွ အဝေးက လှမ်းမြင်နိုင်တယ်"

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပုဆိုးခပ်တိုတို ပြင်ဝတ် လိုက်ကြပြီး မြေပုံကို တူးဖို့လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ.. ဒီမှာတင် ကိုပေသီးက မြေပုံရဲ့ခေါင်းရင်းနား သွားပြီး ရပ်လိုက် တယ်..

" အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံ ငါးကွန်၊ မြောက်ရူပံအတွင်း ကျုပ်ဆရာပေသီး၏ အမိန့် ပြန်တမ်းသည် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိစေသတည်း.. ကျုပ်ဆရာ ပေသီးဟာ (၇) ရက်သားသမီးတို့ရဲ့ အကျိုးကို လိုလား သောအားဖြင့် ဒီတနင်္ဂနွေသမီးရဲ့ အကူအညီကို ယူလို ပါတယ်.. ဒီကလေးမရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဟန့်တားထားခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းထားခြင်း၊ လှည့်ဖျားထားခြင်း အလျှင်းမရှိ စေရ... တနင်္ဂနွေသမီး .. သင်သည် ရောက်ရာအရပ် ကနေ အခုချက်ချင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ အရောက်လာခဲ့ ရမည်.. ကျုပ်ဆရာပေသီးရဲ့အမိန့်.. ဖြန်း.."

ကိုပေသီးက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ မြေပုံမို့မို့ကြီးကို ဖြန့်ခနဲ မြည်အောင် ရိုက်လိုက်တယ်ဗျ..

"ကဲ.. တာတေရေ.. တူးကြစို့ဟေ့.."

မီးအိမ်ရဲ့ အလင်းရောင်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သချိုင်းကိုစပြီး တူးတာပေါ့ဗျာ.. တော် တော်ကလေး တူးမိတော့..

" ဒေါက်.."

" ဖြေးဖြေး.. ဖြေးဖြေး.. သေတ္တာကို ထိနေ ပြီကွ.."

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ချွေးတွေ ပြန်လာတဲ့ အချိန်လောက်မှာပဲ သစ်သားခေါင်းကြီး ပေါ်လာ တာဗျ.. ရုတ်တရက် ဆုံး၊ ရုတ်တရက် သင်္ဂြိုဟ်ရတာ ဆိုတော့ ခေါင်းကအကြမ်းထည်ကြီးပေါ့ဗျာ..

" တာတေရေ.. ခေါင်းကိုဖွင့်မယ်ဟေ့.. မင်းနောက်ဆုတ်.. "

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဖော်ထားတဲ့ သစ်သားခေါင်းကြီးကို ကားရားခွရပ်ပြီး ကိုပေသီးက အသင့် ယူလာတဲ့ သံကလော်နဲ့ ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်တာဗျ..

" အေး.. ရပြီကွ.. ပွင့်ပြီ.. "

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုပေသီးက ခေါင်းဖုံးကြီးကို မပြီး တူးထားတဲ့ မြေကြီးပုံပေါ်ကိုတင်လိုက်တယ်.. မီးရောင်အောက်မှာ ကျုပ်မြင်လိုက်ရတာက တစ်ကိုယ် လုံး မည်းပြာနေတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အလောင်းဗျ.. မအေးအေးဝင်းတဲ့.. သနားပါတယ်ဗျာ.. သူ့ခမျာ အရွယ် ကောင်းကလေးရောက်မှ သေရတာ.. ကိုပေသီးက တော့ သူလွယ်အိတ်ကြီးကို ယူပြီး အထဲက ကျောက်ပျဉ် ကလေးကို ထုတ်တယ်... ပြီးတော့ သနပ်ခါးတုံး တစ် တုံး၊ ရေထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းတစ်လုံး.. အလောင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ကျောက်ပျဉ်တင်တယ်.. ကျောက်ပျဉ်

ပေါ်မှာ သနပ်ခါးတုံးကလေး တင်ထားတယ်.. ရေပုလင်းကလည်း ဘေးမှာ ထောင်လို့ဗျ..

"တနင်္ဂနွေသမီး အေးအေးဝင်း ဆရာခေါ်တယ်.. အခုချက်ချင်း အရောက်လာ.. ဘယ်သူမှ မဟန့်တားစေရ.. ငါဆရာ အမိန့်.."

ကျုပ်လည်း မျက်လုံးကို ပြူးနေအောင် ကြည့်တာပေါ့ဗျာ.. ဘာမှတော့ မထူးခြားလာဘူးဗျ.. အလောင်းကလည်း ငြိမ်နေတာပါပဲဗျာ..

"တနင်္ဂနွေသမီး ငါဆရာပေးသိး အမိန့်.. အခု ချက်ချင်းလာခဲ့.. ဒီကိုယ်ထဲကို ပြန်ဝင်လိုက်.. အခု ပြန်ဝင်လိုက်.."

အနောက်ဘက်က လေအေးကလေး တစ်ချက် ဝေ့တိုက်သွားတယ်.. တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား တာကို ကျုပ်သတိထားမိလိုက်တယ်..

" ဂူး..ဂူး::..ဂူး:::::::::::..ဂူး:::::::::::::: "

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ ခွေးအူသံကြီး တစ်သံ ထွက်လာပြန်တယ်..

" ဖြုန်း.. ဖြုန်း..ဖြုန်း..ဖြုန်.. "

ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်က ငှက်တစ်ကောင် ထပြန် သွားတဲ့အသံကို ကြားနေရတယ်.. ခွေးအူသံက မရပ် တော့ဘူးဗျ.. ဆက်တိုက်ကိုထွက်နေတော့တယ်..

" ဖြုန်း.. ဖြုန်း.. ဖြုန်း... ဖြုန်း.. ဖြုန်း.. "

အနားက သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အိပ်တန်း တက်နေတဲ့ ဗျိုင်းတွေတောင် ထပြန်ကုန်တယ်ဗျ.. တစ်ခုခုပဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်တွေးမိတယ်.. မီးရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေးအောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မဲပြာနေတဲ့ လူသေအလောင်းကြီးဗျ.. ပြီးတော့ မြေကျင်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့ အမိန့်ပေးနေတဲ့ ဆရာ ကိုပေသီး၊ သချိုင်းတပြင်လုံး ဟိန်းထွက်နေတဲ့ ခွေးအူ သံကြီး၊ တဖြုန်းဖြုန်းထပျံနေတဲ့ ငှက်တွေရဲ့ အသံ.. တော်တော့်ကို

ချောက်ခြားစရာကြီးပါဗျာ.. ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထနေတာပေါ့ဗျာ..

" ဟာ.. "

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျုပ် လုံးဝထင်မထားတာ တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်ဗျ.. ကျုပ်ဆိုတာတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတာပဲဗျို့.. ဘာဖြစ်လဲ သိလား.. အလောင်းကြီးကမျက်စိတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာတာဗျ.. ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျုပ် သေသေချာချာထပ်ကြည့်တယ်.. ဟုတ်ပဗျာ..မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးနေတာပဲဗျို့..

" အေး.. ဟုတ်ပြီ.. တနင်္ဂနွေသမီး ရောက်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ.. ငါ့ဆရာ အမိန့်.. ထ..ထ.. ထထိုင်လိုက်.. ထထိုင်လိုက်.. ဆရာ့ကို ကူညီရမယ်.. ကူညီရမယ်.. ထ ..ထ.. "

ဟောဗျာ.. ထပြီဗျို့.. ထပြီ.. အလောင်းက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ထထိုင်နေပြီဗျ.. အောင်မယ်လေး တကယ့်ကို ထိုင်တာဗျာ..

" ဟုတ်ပြီ.. တနင်္ဂနွေသမီး သနပ်ခါးတုံး ကိုင်လိုက်.. ဟုတ်ပြီ.. ကိုင်လိုက်.. ရေထည့်.. ရေထည့်.. ငါ့ဆရာအမိန့်.. သွေး.. သွေး.. ဟုတ်ပြီ.. သွေး.."

ဟာ.. သွေးတယ်ဗျို့.. သွေးတယ်.. ဒါဆိုရင် ပီယဆေးရတော့မှာပေါ့.. ကျုပ် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျ..

"သွေးသွေး.. တနင်္ဂနွေသမီး အားကလေး စိုက်ပြီး သွေးကွ.. ရေထည့်ဦးလေ.. ရေထပ်ထည့်.."

ကိုပေသီးက အမိန့်တွေ တတွတ်တွတ်ပေးပြီး အလောင်းကောင်ကို ခိုင်းနေလေရဲ့.. အလောင်းက သနပ်ခါးတော့ သွေးတယ်ဗျ.. သူခိုင်းသလို ရေတော့ ထပ်မထည့်ဘူး.. ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တယ်.. သနပ်ခါးတွေ ထွက်နေတယ်ဗျ..

" ရေထည့်ဆို ထည့်လေ.. "

ကိုပေသီးက အမိန့်သံနဲ့ ခိုင်းတယ်ဗျ.. အလောင်းက ကိုပေသီးကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်.. အောင်မလေး.. ကျုပ်ဖြင့် တုန်သွားတာပဲဗျာ.. ကိုပေသီးက အမိန့်ပေးနေပေမယ့် အလောင်းက ရေမထည့်ဘူးဗျ.. ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အလောင်းက နည်းနည်းပုံပြောင်းသွားသလိုပဲဗျ.. ကိုပေသီးကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေတယ်.. ကိုပေသီးက သူရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရွယ်လိုက်ပြီး ထပ်ခိုင်းတယ်ဗျ..

" ကဲ.. အခု ရေထည့်လိုက်စမ်း.. "

ဒီလိုတော့ ဟုတ်သားဗျ.. အလောင်းက ရေပုလင်းကိုယူ ရေထည့်တယ်ဗျ.. ကိုပေသီးက ပုလင်းခပ်လတ်လတ် အရွယ်တစ်လုံးကို အဖုံးမှာ အပေါက် ကလေးဖောက်ထားတာဗျ.. ရေက အနေတော်ပဲ ကျတာ.. သွေးတယ်ဗျို့.. သနပ်ခါးတောင် တော်တော်ထွက်နေပြီဗျ..

" ဟုတ်ပြီ..သွေး.. သွေး.. ရေထည့်လိုက်အုန်း.. ရေထည့်လိုက်အုန်း.."

ကိုပေသီးက ရေထည့်ခိုင်းတယ်.. ဒါပေမယ့် အလောင်းက မထည့်တော့ဘူးဗျ.. သနပ်ခါး သွေးတော့ မရပ်ဘူး.. သွေးနေတယ်.. ကိုပေသီးက ကြိမ်လုံးကို အပေါ်မြှောက်ပြီး အမိန့်ပေးပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူးဗျို့.. ကိုပေသီးကလည်း အမိန့်တွေ ပေးတာပဲဗျ.. ဒါပေမယ့် အလောင်းက သိပ်ပြီး မနာခံသလိုပဲ.. မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကိုပေသီးကို မော့မော့ကြည့်နေတယ်ဗျ..

" ကိုပေသီး သတိလည်းထားအုန်းဗျ.. "

လို့ ကျုပ်က သတိပေးလိုက်မိတယ်..

" စိတ်မပူနဲ့ တာတေ.. ဒါလောက်ကတော့ ပေသီးတို့ မမှုဘူးကွ.. ဟဲ့ကောင်မ.. အခုရေထည့်စမ်း..ငါ့အမိန့်.."

ကိုပေသီး လေသံပြောင်းသွားပြီး ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပြောပြီး ခိုင်းတယ်.. အလောင်းက သနပ်ခါး သွေးတာကိုတော့ မရပ်ဘူးဗျ.. ရေတော့ ထပ်မထည့် တော့ဘူး.. အလောင်းက ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာဗျ.. ပက်လက်ကနေ ထထိုင်နေတာ.. ခြေထောက်တွေက ဆင်းထားတဲ့အတိုင်းပေါ့.. သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ကျောက်ပျဉ် တင်ပြီး သွေးနေတာလေ.. ကိုပေသီးက စိတ်မရှည် တော့ဘဲ..

"ဒီကောင်မတော့ ငါထသတ်ရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်သေးဦးမယ်.. ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ဘူး.. "

လို့ပြောပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့ကုန်းလိုက်တယ်.. ပြီးတော့ အလောင်းဘေးမှာ တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ရေပုလင်း လေးကို လှမ်းပြီးကောက်တယ်.. ဒီမှာတင် မမျှော်လင့် တာ ဖြစ်တော့တာပါပဲဗျာ.. အလောင်းရဲ့ လက်နှစ်ဖက် က လေထဲကို မြောက်တက်လာပြီး ကိုပေသီးရဲ့ ခေါင်းကဆံပင်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲချလိုက်တယ်.. ကိုပေသီး အရှိန်လွန်ပြီး ခေါင်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်.. အလောင်းက

လက်တစ်ဖက်က ကိုပေသီးရဲ့ ဆံပင်ကို ဆွဲထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ကျောက်ပျဉ်ကိုကိုင်ပြီး ထုတော့တာပဲဗျာ..

" ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား... ငါဟဲ့ ငါ.. တနင်္ဂနွေ သမီးမဟုတ်ဘူး.. ငါ မဖဲဝါဟေ့.. နင့်လို ဆရာကများ.. ငါ့သချိုင်းထဲကို လာပြီး စွာရတယ်လို့.. ခွပ်.. ခွပ်.. ဟား..ဟား..ဟား.."

" ဟာ..မဖဲဝါဆိုပါလား.. သချိုင်းစောင့်မဖဲဝါ ဆိုတာထင်တယ်.. "

ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ အတွေးနဲ့ ပြောတဲ့ စကားဗျ.. ကိုပေသီးရဲ့ခေါင်းက သွေးတွေ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လာတာပေါ့ဗျာ..

" တာတေ... ပြေးတော့.."

ဗလုံးဗထွေး အသံကြီးနဲ့ ကြုံးအော်လိုက်တဲ့ ကိုပေသီးရဲ့ စကားလည်း ကြားရော.. ကျုပ်လည်း

ဘာပြောကောင်းမလဲ.. ပေါက်တူးကလေး ပြေးဆွဲပြီး တစ်ချိုးတည်း သုတ်တော့တာပဲပေါ့ဗျာ..

"ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..ဟား..ဟား..ဟား.. မဖဲဝါတဲ့ ဟေ့.. ငါ့ကို စမ်းချင်တဲ့ကောင်.. ကဲဟာ..ကဲဟာ.."

ဆိုတဲ့ အသံကြီးက ကျုပ်နောက်ကို ပြေးလိုက် လာသလိုပဲဗျ.. ကျုပ်လည်း မနားတမ်း ပြေးလိုက်တာ ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်မီးလည်း ဘယ်နား ကျကျန်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ.. လမ်းမှာ လည်း သုံးခါလောက် ချော်လဲသေးတယ်ဗျ.. ဘုန်းခနဲ လဲလိုက် ကုန်းထပြီး ပြေးလိုက်နဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းကို မသိတာပါဗျာ.. နောက်တစ်နေ့ ရောက်တော့ ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်မှာ အလောင်း ဖော်ပြီးဆေးစီရင်တဲ့ ပယောဂဆရာကိုပေယီး မြေကျင်း ထဲမှာ မှောက်ခုံကြီး သေနေတဲ့သတင်းက တောမီးလို ပျံ့နေတော့တာ ပေါ့ဗျာ.. ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်း မှာလည်း ဒီသတင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲဗျို့..

ကိုပေသီးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွပြီး ဦးနှောက်တွေတောင် ထွက်နေတယ် ဆိုပဲ.. ကိုပေသီး ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသိကြဘူးပေါ့.. အလောင်းကတော့ မြှုပ်ထားတဲ့ အတိုင်း မလှုပ်မယှက်ပဲတဲ့ဗျ.. ကျုပ်လည်း သတင်း မျိုးစုံ ကြားရပေမယ့် ဘာမှ မသိသလိုနေရတာပေါ့လေ..

အခုဆိုရင် ကိုပေသီးသေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ.. အဲဒီညက ကျုပ်ပါခဲ့တယ်ဆိုတာကို အခုအချိန်အထိ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဗျ.. အဲ.. ခင်ဗျားတစ်ယောက်က လွဲရင်ပေါ့လေ...

တာတေ